

meget ærede Finansminister har jo udtalt sig ret omfattende om disse Spørgsmaal. Naar han har været Genstand for Bebrejdelser fra forskellige Sider, fordi han ikke var gaaet vidt nok i Retning af at opgive Toldindtægter, kan jeg i den Henseende ikke paa nogen Maade slutte mig til dem, der gøre ham Bebrejdelser. Jeg mener tværtimod, at vi have en Opfordring til at vise den allerstørste Forsigtighed, og jeg mener endogsaa, at den ærede Finansminister efter mit Skøn ikke har været udtømmende nok i Retning af at antyde de Byrder, der kunne stilles Krav om til Statskassen, endogsaa i den allernærmeste Tid. Jeg kan saaledes ikke se rettere end, at Invaliderne og de gamle Krigere ville komme med saadanne Krav, at vi ikke kunne undgaa at tage Hensyn til dem. Naar Tiderne ere blevne kostbarere, have vi gentagne Gange gjort Indrømmelser til Invaliderne, og jeg tror, at disse Krav ville rejse sig med en saadan Styrke, at vi maa tage Hensyn til dem. Selv om Udgifterne paa disse Omraader ere af svingende Karakter, kunne de dog gerne tælle ret betydeligt i Øjeblikket. Jeg er for mit Vedkommende personlig rede til at gaa med til Ændringer i det bestaaende paa disse Omraader. Vi kunne jo heller ikke se bort fra, at ligesom den Stigningsperiode, vi have haft for ikke mange Aar siden, førte med sig, at vi maatte gaa til Lønningsforhøjelser for Statens Embedsmænd efter en større Maalestok, er dette Krav, der efter min Opfattelse atter med det første ville vokse. Vi gaa atter stigende Forhøjelser i Møde, og til disse maa vi tage Hensyn. Jeg vil f. Eks. gøre opmærksom paa Lærernes Stilling. Det Krav, de kunne rejse, kan let komme til at dreje sig om ret betydelige Beløb. Og jeg vil tage mig den Frihed at sige, at vi ikke kunne stole paa, at de Indtægter fra Statsbanerne, hvis Stigen vi ere saa glade over, ville blive ved at stige. Thi ogsaa fra den Side vil der utvivlsomt om ikke lang Tid komme Krav, der ville betyde en hel Del for Statskassen, og som vi ikke kunne se bort fra. Jeg kan ogsaa nævne saadant noget som de forøgede Udgifter, som den ny polytekniske Læreanstalt har medført. I det hele ville Undervisningsanstalterne medføre Udgiftsforøgelse. Om nogle Aar, naar det ny Hospital tages i Brug, vil det sikkert kræve en halv Mill. Kr. mere, end vi have været vant til at yde til Frederiks Hospital. Det bliver ret betydeligt alt sammen. Jeg er i det heldige Tilfælde, at jeg kan sige,

at efter min Opfattelse behøve vi ikke for Forsvarssagens Skyld at stille forøgede Krav til Statskassen. I al Almindelighed ønsker jeg helst at lade denne Sag uomtalt, jeg tror ikke, vi gavne den ved at drage den frem, men jeg vil dog tillade mig at sige, at skal den Sag en Gang løses, og der da skal være Tale om ekstraordinære Udgifter, maa de Indtægter, der i den Anledning skulle til, ogsaa komme til Stede ad ekstraordinær Vej. Vore ordinære Udgifter kunne formentlig holde sig indenfor den Grænse, indenfor hvilken vi nu befinde os, selv om der paa Grund af de forandrede Tider skulde være Tale om Lønningsforhøjelse. Jeg kan som sagt kun raade til, at man iagttager den fornødne Forsigtighed.

Til sidst har jeg kun den Bøn at rette til dette Tings Flertal, at det ogsaa vil vise hensynsfuld Imødekommen, og naar jeg gør det, tænker jeg navnlig paa alle de smaa Interesser, der ere knyttede til det Forslag, der her foreligger. Jeg tror, at dette Tings Flertal vil gøre klogt i at tage nøje Hensyn dertil. Ved ikke at tage dette Hensyn kan det støde mange bort, paa den anden Side kan det ved at vise Hensyn lægge en Retfærdighed for Dagen, der forhaabentlig vil vinde Anerkendelse. Der er en Anerkendelse, vi alle maa være paa det rene med, vi ikke vinde ved at føre denne Sag igennem. Vi vinde ikke Taknemmelighed for de Nedsættelser, vi foretage ved den ene eller den anden Finansstolsats. Det kan bruges i Agitationen, men den langt overvejende Del af Befolkningen vil slet ikke lægge Mærke til, hvorfra Nedsættelsen, hvis der virkelig skulde vise sig en saadan, skriver sig. Skulde vi derimod paa et eller andet Punkt kræve Skatteforhøjelse, skulle vi nok faa Svaret at høre.

Alfred Christensen: Med stor Interesse har jeg hørt paa det Foredrag, Tingets ældste Rigsdagsmand i dette Øjeblik har afsluttet. Ligesom Foredraget var delt i to Dele, saaledes har ogsaa min Interesse for det været delt i to Dele. Væsentlig har Interessen for mig knyttet sig til den første Del, den storpolitiske Del. Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) vilde kalde et saadant Foredrag for et Foredrag fra Højres Arbejder- og Vælgerforening; det var det Udtryk, han før brugte. Jeg vilde snarere karakterisere det som et Foredrag, der skulde være holdt under Finanslovens første Behandling, under Adressedebatten. Men jeg er glad ved, at